

maalstjenligt; men det faldt dog kun med 6 Stemmer. — Jeg gør videre opmærksom paa, at der er et Selstfab her i Landet, som kalder sig „Foreningen imod Lovbeskyttelse for Usædelighed“. Jeg vil paa ingen Maade hævde, at dette Selstfabs Navn er fuldt berettiget; men jeg vil blot gøre opmærksom paa, at det udvikler en ædel og smuk Virksomhed. Dette Selstfab har for nogen Tid siden udstedt en Opfordring til Mænd og Kvinder, navnlig til dem, der have underskrevet de omtalte Adresser, om, at man vil støtte dem med ganske smaa Bidrag, mod at der sendes alle dem, der yde Bidrag, nogle Smaaskrifter, som gaa ud paa at hævde Sædeligheden og modarbejde Usædeligheden. Denne Opfordring er underskrevet af dette Selstfabs Formand, tror jeg, men den har tillige faaet en Tilslutning, som vidner om, i hvor høj Grad, at mange nære Betænkelse ved den bestaaende Lov og dens Udførelse. Jeg skal tillade mig at nævne nogle Mænd, som særdeles anbefale, at man gør sig Umage for, at dette Selstfabs Bestræbelser kunne ske Fyldest. Der er f. Eks. Biskoppen over Sjællands Stift, Dr. med. Koch, Professor Sul. Lassen, Grev Moltke, Højesteretsassessor Mourier, Geheimekonferensraad Rosenørn, Pastor Thomas Nordam, Biskop over Fyns Stift Stein, Biskop over Holland og Falster, Landstingsmand Sthyr, Biskop i Viborg Svane, Biskop Clausen, Sognepræst Sørensen, Sognepræst Volf, Professor Westergaard, Landstingsmand Provst Bjerre, Folketingsmand Højmark, Landstingsmand Thomas Nielsen og Folketingsmand Paulin. Jeg synes, at det, at en saadan Sag understøttes af saadanne Mænd, bærer ogsaa Vidnesbyrd om den Stemning, der er i det danske Folk. Dette være sagt med Hensyn hertil.

Men der er derhos et andet Synspunkt, hvorfra Sagen bør betragtes, nemlig Maa-den, hvorpaa Loven udføres. Jeg siger der navnlig til Bordellerne. Politiet er berettiget til at lade enhver, som er indskrevet, som altsaa er optaget i Regulativet, indføre i et saadant Utugsthus, saasnart Politiet finder sig generet af dem, er utilfreds med deres Opførelse. Men der habes de mest kyndige Vidnesbyrd om, hvad det vil sige, at en Kvinde bliver indsat i et saadant Hus. Af de Kvinder, som opholde sig der, blive omtrent dobbelt saa mange angrebne af Syfilis, som af dem, der bo paa egen Haand, og Sygdommen er hos dem til Stede i en langt højere Grad og af en langt farligere Bestaafenhed, end hos de andre Kvinder. Det er derhos bitterligt, at disse Kvinder i højeste Grad blive ude-

lage, og at det næsten aldrig eller i det mindste ganske overordentlig sjældent sker, at nogen af dem vender tilbage og fører et tugtigt og ordentligt Liv, hvilket dog oftere er Tilfældet med andre, som have gjort sig skyldige i Usædelighed. Som jeg fremhævede, kan altsaa hos os Politiet sætte en saadan Kvinde ind i et Utugsthus. Jeg tror, at denne Bestemmelse er i allerhøjeste Grad ekstraordinær; jeg skulde tage meget fejl, om der noget Sted, i nogen europæisk By, er givet Politiet en saadan Myndighed; jeg taler om, hvad der kan ske ved Politiets Bestemmelse, ikke om, hvad der kunde ske ved Lov og Dom.

Hvad nu angaar den store Betydning, som vore Sundhedsautoriteter tillægge den offentlige Prostitution frem for den, som man kalder den hemmelige, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der fra højt ansete Væger rundt omkring i Europa er afgivet Vidnesbyrd om, at de ikke blot anse Reguleringen for at være unyttig, men snarere for skadelig. Jeg skal i den Henseende nævne, at Professor Sparck i St. Petersborg, Bellizari i Florens, Guilberg i Brüssel, Chauflourry i Leyden og Lee i London anse den ikke blot for at være til ingen Nytte, men ogsaa for at være skadelig, idet den naturligvis forfører mange Menneker, som ikke overveje vel, til at søge disse Kvinder, idet de tro, at der er sørget vel for, at de ere sunde og raske, hvori de bedrage sig saare ofte. — Hvilken Betydning alligevel Politiet tillægger saadanne Bordeller, har man for nylig faaet et meget tydeligt Eksempel paa, idet ovre i den tyste Rigsdag Rigsdagsmanden Bebel interPELLerede Statssekretæren . . . ja, jeg kan ikke erindre hans Navn i Øjeblikket — og under Interpellationen udtalte han, at man fra Hamborg solgte Kvinder til forskellige Egne omkring baade i Nordamerika og Europa i utugtigt Djemed for at forsyne dem, der interessere sig for Utugten andetsteds, med Midler til at drive den, og han udtalte tillige, at, efter hvad han havde erfaret, trivedes Utugsthusene endnu i Hamborg, uagtet Forbundsraadet havde forbudt, at der maatte være Utugsthus i Hamborg. Statssekretæren svarede derpaa, at det i allerhøjeste Grad forundrede ham, thi han havde fra Senatet i Hamborg faaet den Meddelelse, at Utugsthusene der vare afløstede. Hertil gjorde Bebel den Bemærkning, at det var i højeste Grad forunderligt, at Senatet kunde gøre en saadan Meddelelse, da Politidirektøren sidder i Senatet, og da det var bitterligt, at Utugsthusene med Politiets Viden bestaa